

Ieremia 32:1-44 – Ieremia răscumpără un ogor la porunca Domnului

32:1-5 – Contextul

Actul cumpărării ogorului are loc în al 10-lea an al lui Zedechia. Ierusalimul era înconjurat de oștile babiloniene. Asediul începuse din anul al 9-lea al lui Zedechia. În cetate deja bântuia foametea, ciurma, moartea, disperarea. În anul al 11-lea (deci doar peste un an!), Ierusalimul avea să cadă în mâinile lui Nebucadnețar, Templul avea să fie dărâmat, Ierusalimul ruinat, poporul rămas în cetate ucis sau dus în robie. Deci suntem pe ultima sută de metri înainte de împlinirea profețiilor lui Ieremia despre cetatea Ierusalim. Trecuseră în jur de 40 de ani de la începutul lucrării lui Ieremia, din momentul în care Ieremia profețise pentru prima dată căderea Ierusalimului. În tot acești ani, profeția sa a fost contestată de popor, de împărat, de proorocii mincinoși din Ierusalim, de proorocii mincinoși din robia babiloniană și de vrăjitorii neamurilor. Nu este ușor să fii contestat ca profet și mesajul tău să fie contestat atâta vreme și de atâția oameni. Ieremia era și el om. Avea demnitate, reacționa la nedreptatea care i se făcea. Căci el nu proorocise de capul lui, ci fusese trimis de Domnul. Și iată că *ÎN SFÂRȘIT*, după atâta vreme de așteptare, după o viață de om în cele din urmă, profeția sa era împlinită de Dumnezeu. Ieremia avea să fie înălțat ca slujitor al Domnului, iar toți contestatarii săi aveau să fie făcuți de rușine. Tensiunea dintre el și aceștia să amplificase în timp. Acum, în timpul asediului, tensiunea era maximă. Zedechia poruncise ca Ieremia să fie închis în curtea temniței, care ținea de curtea împăratului. Mesajul lui Ieremia era respins de Zedechia. Era văzut ca un act de trădare, ca o modalitate prin care inima oștenilor să fie înmuiată. De asemenea, mesajul lui Ieremia sublinia că ei NU sunt bine în relația cu Domnul și au nevoie de căință și schimbare totală. Mesajul lui Ieremia era deranjant din toate punctele de vedere. Zedechia se înfurie și răbufnește, iar Ieremia este închis în temniță. I se făcea o mare nedreptate. Ieremia nu cedează: rămâne consecvent în rostirea mesajului. Mesajul său vestește și finalul lui Zedechia: el va cădea în mâna vrăjmașilor săi și va trebui să experimenteze situația umilitoare de a se confrunta

gură către gură cu vrăjmașul său, arogantul și crudul împărat al Babilonului. Dar e interesant că versetul 5 din capitolul 32 nu vestește moartea lui Zedechia, ci faptul că el va fi dus rob în Babilon până când Domnul își va aduce aminte de el. Totuși, Zedechia nu se bucură de o reabilitare similară cu cea a lui Ieconia. Domnul nu-și mai aduce aminte de el ca să-i facă bine. El rămâne orb și în lanțuri, în temnița babiloniană, până la moartea sa. Ultima imagine pe care ochii săi au văzut-o înainte de a fi scoși a fost înjunghierea fiilor lui de către oștenii împăratului Babilonului. Împăratul Babilonului nu-l omoară, ci-l ține în viață pentru a-i mări durerea și chinul. Zedechia nu se bucură de o reabilitare ca a lui Ieconia pentru că (probabil), spre deosebire de Ieconia, în inima sa nu s-a mai născut nicio mișcare spre pocăință.

Contextul insistă deci pe tensiunea maximă care s-a creat între Ieremia și vrăjmașii săi, între mesajul său și părerea mai marilor Ierusalimului despre acest mesaj. Dar această tensiune nu putea să dureze multă vreme. Ori cetatea avea să cadă în mâna vrăjmașilor, ori avea să fie izbăvită. Oștile ori aveau să pătrundă în cetate, ori aveau să se retragă. Asediul nu putea dura la nesfârșit. Era vorba de luni, poate de maxim un an sau doi până când manifestarea VIZIBILĂ a lui Dumnezeu în istorie aveau să pună capăt conflictului dând dreptate fie lui Ieremia, fie vrăjmașilor lui. Or în acest context, Dumnezeu îi face lui Ieremia o mare provocare: îi cere să răscumpere un ogor din Anatot!

32:6-15 – Ieremia răscumpără la porunca Domnului un ogor din Anatot

Pentru a înțelege cât de dificilă a fost provocarea pe care Domnul i-a făcut-o lui Ieremia, trebuie să facem mai întâi următoarele observații:

- Hanameel, fiul unchiului lui Ieremia, NU CREDEA profețiile lui Ieremia. Căci dacă le-ar fi crezut, nu ar mai fi venit la Ieremia cu această propunere. Căci dacă țara avea să fie o pustie pentru 70 de ani, ce rost avea răscumpărarea unui ogor? Dacă cetatea avea să cadă în câteva luni și toată rămășița poporului dusă în robie sau ucisă, ce rost mai avea o asemenea investiție? Mesajul lui Ieremia nu era crezut nici de rudele lui. El era văzut un nebun, un proroc fanatic, paranoic. Mesajul lui Ieremia era de altfel perceput ca o ciudățenie de întreaga cetate. Înseamnă că martorii care au

asistat la răscumpărare nu credeau mesajul lui Ieremia. Ei credeau că viața în Iuda va merge în continuare și că amenințările ciudatului Ieremia nu sunt decât sperietoare de ciori. Deci, în sine, inițiativa lui Hanameel era jignitoare față de Ieremia, era un afront adus demnității acestuia și funcției acestuia de profet.

- Dacă lui Ieremia nu i-ar fi vorbit Cuvântul Domnului în această situație, oare care ar fi fost reacția lui? Probabil ar fi spus: *nu are rost să răscumpăr acest ogor, oricum cetatea și țara va fi dată în mâinile lui Nebucadnețar, iar rămășița poporului dusă în robie sau ucisă! Judecata finală asupra țării bate la ușă, iar vouă vă arde de investiții, de afaceri în această țară? Ba mai mult, mie, care vestesc sfârșitul acestei țări, îmi cereți să investesc în ea? Puteți să nu mă credeți, dar măcar nu mă jigniți atât de tare cerându-mi să fac acțiuni împotriva credințelor mele!*

Înțelegem cât de umilitoare era situația în sine pentru Ieremia. Iar acceptarea propunerii, practic INVALIDA mesajul rostit de Ieremia. Și totuși Domnul nu doar că îl anunță pe Ieremia mai dinainte ce se va întâmpla, dar îi și poruncește să accepte propunerea! V.14 arată clar că Domnul i-a poruncit expres să accepte propunerea și să răscumpere ogorul. Dar de ce? Iată marea întrebare a pasajului, care este de fapt și marea întrebare a lui Ieremia din rugăciunea pe care o va adresa Domnului.

Dar să ne aducem aminte ce spunea Legea despre răscumpărarea ogoarelor:

23. **Pământurile să nu se vândă de veci; căci țara este a Mea**, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici.

24. De aceea în toată țara pe care o veți stăpâni, **să dați dreptul de răscumpărare pentru pământuri.**

25. Dacă fratele tău sărăcește și vinde o bucată din moșia lui, **cel ce are dreptul de răscumpărare, ruda lui cea mai de aproape, să vină și să răscumpere ce a vândut fratele său.**

26. Dacă un om **n-are pe nimeni care să aibă dreptul de răscumpărare și-i stă în**

putință lui singur să facă răscumpărarea,

27. să socotească anii de la vânzare, să dea înapoi cumpărătorului ce prisosește și să se întoarcă la moșia lui.

28. Dacă n-are cu ce să-i dea înapoi, lucrul vândut să rămână în mâinile cumpărătorului **până la anul de veselie; la anul de veselie, el să se întoarcă la moșia lui, și cumpărătorul să iasă din ea.**

(Lev cap.25)

47. Dacă un străin sau un venetic se îmbogățește, și fratele tău sărăcește lângă el și se vinde străinului care locuiește la tine sau vreunuia din familia străinului,

48. el să aibă dreptul de răscumpărare, după ce se va fi vândut: ***unul din frații lui să poată să-l răscumpere.***

49. Unchiul lui, sau fiul unchiului lui, sau una din rudele lui de aproape, ***va putea să-l răscumpere; sau, dacă are mijloace, să se răscumpere singur.***

50. Să facă socoteala cu cel ce l-a cumpărat, din anul când s-a vândut până în anul de veselie; și prețul de plătit va atârna de numărul anilor, care vor fi prețuiți ca ai unui om tocmit cu plată.

51. Dacă mai sunt încă mulți ani până la anul de veselie, își va plăti răscumpărarea după prețul anilor acelor și să-l scadă din prețul cu care a fost cumpărat;

52. dacă mai rămân puțini ani până la anul de veselie, să le facă socoteala și să-și plătească răscumpărarea după acești ani.

53. Să fie la el ca unul tocmit cu anul; și acela la care va fi să nu se poarte cu asprime cu el sub ochii tăi.

54. Iar dacă nu este răscumpărat în niciunul din aceste feluri, ***să iasă de la el în anul de veselie, el și copiii lui care vor fi împreună cu el.***

55. **Căci copiii lui Israel sunt robii Mei; ei sunt robii Mei, pe care i-am scos din**

țara Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.

(Lev.cap.25)

Legea evidențiază că țara este proprietatea lui Yahwe și că evreii de asemenea sunt robii Lui. De aceea pământurile nu se puteau vinde pe veci. De aceea un evreu nu putea fi luat ca rob pe veci. Exista dreptul de răscumpărare atât pentru pământ cât și pentru statutul de rob. Mai întâi se apela la ruda cea mai apropiată. Apoi se apela la posibilitatea celui în cauză de a strânge bani pentru a opera răscumpărarea. În cele din urmă, se apela la anul de veselie (care era din 50 în 50 de ani), în care fără plată se opera răscumpărarea și fiecare devenea liber și fiecare reprime moșia pe care o vânduse. Domnul evita astfel și luptele pentru pământ și tendințele expansioniste între seminții. Nu avea rost să aduni prea mult pământ și nici să cumperi prea mulți robi dintre evrei căci oricum venea anul de veselie. Și mai presus de toate, arăta că țara aceasta și acest popor aparține Lui într-un mod special.

Marea întrebare este dacă ruda cea mai apropiată avea posibilitatea să răscumpere sau era obligată de Lege să răscumpere. Levitic 25:25 sugerează obligativitatea. Textul nu spune: ruda cea mai apropiată poată să răscumpere moșia, ci ruda cea mai apropiată SĂ RĂSCUMPERE moșia. Dar ce însemna acest lucru? Cui revenea moșia? Celui care o răscumpăra sau celui care o vânduse? Răscumpărarea avea în vedere ca moșia să rămână în cadrul familiei chiar înainte de anul de veselie, când cel ce o vânduse se întorcea oricum în ea? Sau ruda cea mai apropiată doar plătea răscumpărarea, iar cel care se întorcea în moșie era chiar cel care o vânduse? Rut cap.4 ne sugerează că răscumpărătorul (ruda cea mai apropiată) cumpăra pentru el moșia. Ea rămânea în familie, dar în anul de veselie revenea celui ce o vânduse. Observăm de asemenea că ruda cea mai apropiată avea totuși opțiunea de a nu răscumpăra moșia. Atunci dreptul de răscumpărare revenea următoarei rude mai apropiate față de cel în cauză. Iar în Rut cap.4 sunt puse în aplicare două legi: atât legea pentru răscumpărarea moșiei cât și legea care cerea să fie păstrată sămânța celui ce murea fără copii. Văduva acestuia trebuia luată de fratele decedatului pentru a-i face urmași și a nu se pierde numele și dreptul de moștenire al acelei familii în Israel. În cazul situației lui Rut și Naomi, cele două

legi trebuiau aplicate simultan. Cel ce răscumpăra moșia trebuia să o ia de nevastă și pe Rut pentru a duce mai departe sămânța celui rămas fără urmași. Se pare că Domnului i-a plăcut tare mult gestul lui Boaz. Căci din căsătoria lui cu Rut se naște bunicul lui David, tatăl lui Mesia, dar înainte de a face acest gest, Boaz se duce la ruda cea mai apropiată și-i dă acestuia provocarea de a opera răscumpărarea. Acesta refuză, și astfel poate Boaz realiza răscumpărarea.

Revenim la Ieremia cap.32. Situația arăta probabil în felul următor: era un ogor din Anatot. El aparținea familiei lărgite a lui Ieremia. Dar din pricina situației dificile din țară, proprietarul (poate chiar Hanameel, verișorul lui Ieremia) vinde acea moșie. Ruda cea mai apropiată a celui în cauză este Ieremia. Înseamnă că ceilalți au murit sau au fost duși în robie. Ieremia este cel cu drept de răscumpărare. Verișorul lui vine să-l informeze asupra acestui lucru. Dar făcând acest lucru arată că el nu credea nimic din profețiile lui Ieremia și nu lua în serios asedierea Ierusalimului. Căci Ieremia anunțase că robia va fi lungă, că Babilonul va domina lumea 70 de ani, că țara se va odihni multă vreme. Deci aveau să treacă mai bine de 50 de ani până la reîntoarcerea în țară. Următorul an de veselie avea să vină ÎNAINTE de reîntoarcerea în țară. Astfel răscumpărarea nu-și avea rostul. Era ca și cum a-i arunca banii pe fereastră degeaba. Și în acele vremuri de foamete 17 sicli nu reprezenta chiar o sumă infimă. Ieremia mai dăduse bani pe un brâu de care nu s-a bucurat prea mult. Acum avea să dea bani pe o moșie pe care nu o va stăpâni. Se pare că Domnului îi plac aceste investiții fără beneficii.

În contextul dat, chiar dacă Legea îndemna ruda cea mai apropiată să opereze răscumpărarea, Ieremia putea refuza, în baza informațiilor despre viitorul țării, pe care le știa chiar din gura lui Dumnezeu. Dar Domnul nu doar că orchestrează din umbră această întâmplare ciudată din viața lui Ieremia, dar îl anunță mai dinainte și-i cere să intre în joc și să opereze răscumpărarea. Este interesantă expresia cu care se încheie v.8: ***Și am cunoscut că era Cuvântul Domnului.*** Dar nu Cuvântul Domnului îl înștiințase mai dinainte și nu prin Cuvântul Domnului a primit porunca să facă răscumpărarea? Și nu auzea el Cuvântul Domnului de 40 de ani? Oare nu mai știa Ieremia să deosebească vocea divină care-i vorbea? Atunci, de ce DUPĂ ce vine la el verișorul său după cuvântul Domnului, Ieremia cunoaște că este Cuvântul Domnului? Este vorba de o

cunoaștere mai profundă a faptului că este Cuvântul Domnului? Știi, de exemplu, că un verset din Biblie este Cuvântul Domnului. Dar când îl vezi că se împlinește în viața ta, în realitatea istorică, atunci capeți mai multă încredere că acel Cuvânt este adevărat, este de la Domnul. Poate că ceva similar a experimentat și Ieremia. Sau poate că mesajul părea așa de ciudat lui Ieremia încât a apărut și o îndoială în inima sa. Dar când cuvântul s-a împlinit, atunci îndoiala a dispărut și lucrurile s-au clarificat în mintea lui Ieremia. Ne aducem aminte de Petru trimis la Corneliu. Și Petru a ezitat. Dar când lucrurile s-au împlinit, a cunoscut că fusese Cuvântul Domnului. Deci mesajul îi părea tare ciudat lui Ieremia. Căci era vocea Domnului, dar părea să contrazică mesajul rostit mai înainte prin aceeași voce a Domnului. Rugăciunea lui Ieremia din următoarea parte a capitolului evidențiază cu claritate tensiunea, confuzia din inima profetului, aparenta contradicție sesizată de mintea sa.

Într-adevăr, Domnul îi cere să accepte răscumpărarea. Dar prin acest gest, era ca și cum ar comunica celor din jur, că nici el însuși nu crede în mesajul rostit de el din partea Domnului despre destinul țării și al cetății. Răscumpărarea se face în fața multor martori. Textul insistă pe acest detaliu în v.12. Situația este penibilă pentru Ieremia. Mulțimea celor prezenți acolo amplifică ridicolul la care se autoexpune Ieremia. Și parcă nu era puțin lucru că Ieremia acceptă să opereze răscumpărarea în fața multor martori, dar Domnul îi cere și să rostească un mesaj din partea Lui în auzul tuturor Iudeilor care erau în curtea temniței și priveau oarecum MIRAȚI la gestul lui Ieremia. Căci probabil unii din ei nu se așteptau ca Ieremia să răscumpere ogorul. Poate că nici din rudele lui, unii nu se așteptau la Ieremia să opreze dreptul de răscumpărare. Dar poate au spus lui Hanameel: *Du-te totuși întâi la el, căci el este ruda cea mai apropiată. După ce va refuza, atunci du-te la cealaltă rudă apropiată...* oricum ar fi fost situația, era penibilă pentru Ieremia. Și Domnul îi cere să rostească și următorul mesaj:

11. Am luat apoi zăpăsul de cumpărare, pe cel care era pecetluit după Lege și obiceiuri și pe cel ce era deschis;

12. și am dat zăpăsul de cumpărare **lui Baruc**, fiul lui Neriia, fiul lui Mahseia, în fața **lui Hanameel**, fiul unchiului meu, în fața **martorilor** care iscăliseră zăpăsul de

cumpărare și în fața **tuturor iudeilor** care se aflau în curtea temniței.

13. Și am dat lui Baruc înaintea **Ior** următoarea poruncă:

14. Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „**la zapisele acestea de cumpărare, cel pecetluit și cel deschis, și pune-le într-un vas de pământ, ca să se păstreze multă vreme!**”

15. Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „**larăși se vor mai cumpăra case, ogoare și vii în țara aceasta.**”

E adevărat că mesajul conține expresia MULTĂ VREME care ne sugerează că acest mesaj NU intră în contradicție cu acela care vestea căderea Ierusalimului și pustiirea țării. Căci Domnul vestise nu doar pustiirea țării, ci și întoarcerea în țară după multe vremuri. Ideea ca actele de cumpărare să fie puse *într-un vas de pământ* pentru a se păstra MULTĂ vreme evidențiază din nou clar că va trece o vreme îndelungată până când se vor cumpăra din nou ogoare și vii în țară. Și chiar cuvântul IARĂȘI din v.15 subliniază că va fi mai întâi o PAUZĂ când nu se vor mai vinde moșii în țară, ca apoi, după multă vreme, să se reia tranzacțiile de proprietăți. Mesajul nu spune: tranzacțiile vor continua nestingherit, ci DUPĂ o PAUZĂ îndelungată, se vor relua! Iar Pauza se va datora, evident, ducerii în robie și pustiirii țării. Deci nu prea pare a fi o contradicție flagrantă între acest mesaj și mesajul rostit mai dinainte de Domnul despre destinul cetății. Nu este o contradicție de tipul celei analizate de cel ce a scris Ps.89, și anume că Domnul promite lui David că va avea tot timpul un urmaș pe scaunul lui de domnie, și totuși apare o perioadă de timp în care nimeni nu mai șade pe scaunul de domnie al lui David. Aici contradicția pare a fi mult în inima lui Ieremia și dată, nu atât de CONȚINUTUL mesajului, cât de gestul lui Ieremia de a cumpăra ogorul, de contextul istoric foarte tensionat, și de zbuciumul firesc din inima lui Ieremia. Căci ne amintim că Ieremia era închis în temniță tocmai din pricina cuvintelor sale că Ierusalimul va merge în robie. Or, Ieremia simțea și nevoia ca Domnul să-i facă dreptate, să împlinească profeția și să nu-l lase de ocară înaintea oamenilor. Noi acum vedem că profețiile s-au împlinit. Dar în acel moment istoric, ele ÎNCĂ nu se

împliniseră. Și orice profeție neîmplinită poate foarte ușor fi contestată iar vestitorul ei ocărât. Și ne aducem aminte că însuși Moise în Numeri 16, când este contestat de Core, Datan și Abiram, se mânie și strigă înaintea Domnului: Doamne, nu căuta la darul lor! Și Moise era cel mai blând om de pe fața pământului. Dacă Moise a trăit o asemenea tensiune, oare Ieremia nu a trăit și el ceva similar când a fost aruncat în temniță? În mod cert. Și în această tensiune, Ieremia pare a se înverșuna în rostirea mesajului că cetatea va cădea. Și într-un context ca cel în care este pus de verișorul său, el s-ar aștepta mai degrabă ca Domnul să reacționeze altfel: să intervină cu porunca. *Nu răscumpăra ogorul, ci spune poporului: așa vorbește Domnul: Cetatea va cădea în mâna Babilonului din pricina păcatelor ei, poporul va fi dus în robie, iar țara se va odihni multă vreme de Sabatele ei. Va mai trece măcar un an de veselie până când poporul se va întoarce în țară. De aceea nu mai are nici un rost să se răscumpere ogoarele căci țara este dată în mâna vrăjmașilor ei!*

Și e adevărat că Domnul ar fi putut folosi situația cu ogorul pentru a transmite mesajul de mai sus. De ce totuși Domnul abordează ALTFEL situația? De ce vine cu un mesaj aparent mai puțin clar și mai puțin relevant pentru nevoile zilei! Căci în popor nu se discuta, în acele zile dacă Israel se va mai întoarce sau nu din robie, ci dacă cetatea va cădea sau nu! Nu se cuvenea ca mesajul Domnului să fie mai clar. Căci mesajul într-adevăr nu contrazice mesajul căderii Ierusalimului, dar nici nu-l subliniază foarte clar. Plus în sine, gestul lui Ieremia de a răscumpăra ogorul pare să contrazică mesajul despre căderea Ierusalimului. Și dacă în acea tensiune emoțională teribilă, mesajul este confuz pentru Ieremia, oare a fost el clar pentru popor? De ce Domnul pare să nu țină cont de nevoia zilei și de tensiunea emoțională din acel moment istoric? De ce abordează așa situația și nu cum am propus noi mai sus?

Continuarea capitolului insistă că Domnul vrea să-l învețe ceva nou pe Ieremia. Vrea să-i mai predea o lecție lui Ieremia. Desigur vrea să transmită ceva și poporului. Dar în prim plan apare Ieremia. De aceea vom mai analiza mai întâi ce vrea să transmită Domnul lui Ieremia, și apoi ce vrea să transmită poporului. Pentru aceasta trebuie să continuăm să analizăm textul. Să studiem deci și rugăciunea lui Ieremia.

32:16-25 – Rugăciunea lui Ieremia

Apreciem mai întâi ascultarea lui Ieremia. Chiar dacă nu înțelege, chiar dacă percepe că mesajul Domnului se contrazice, chiar dacă se pune pe sine într-o situație jenantă înaintea poporului, Ieremia MAI ÎNĂI de toate ascultă de Domnul. Ieremia capitulase în capitolul 20. Rupse cârma corăbiei. Desigur, decizia trebuia reînnoită mereu, cum a fost reînnoită și acum. Dar Ieremia este pe poziția de ROB. Domnul e Stăpânul și poate să facă ce vrea. Domnul știe mai bine, iar datoria sa e să asculte. Rolul său e să execute planurile Domnului și nu să-L convingă pe Domnul să accepte planurile lui. Ieremia s-a pus în postura de consilier al Domnului în primele 15 capitole ale cărții și s-a făcut de râs ajungând aproape să fie lepădat. Apoi, toate planurile și visele sale bine intenționate s-au dovedit atât de ridicole, și îndepărtate de planurile din inima Domnului și de adevărata realitate istorică și spirituală. Acum Ieremia ascultă. Totuși vine cu of-ul său înaintea Domnului. Întâi ascultă, apoi cere explicații. Dar le cere cu nespus de multă SMERENIE. Rugăciunea sa are următoarele teme:

a) Ieremia laudă MĂREȚIA lui Dumnezeu și CARACTERUL lui Dumnezeu

În prima parte a rugăciunii Ieremia înalță măreția lui Dumnezeu. Dar oare de ce? Pentru binele lui, pentru ca prin această înălțare să-și fixeze sieși raportul din care el poate pune o întrebare Domnului. Căci de fapt Ieremia rostește această rugăciune pentru a pune întrebarea din v.25. dar până să-și verse of-ul mai e cale lungă în rugăciune. În prima parte a rugăciunii fixează clar raportul: *Tu ești Dumnezeu iar eu sunt om! Nu pot vorbi de la egal la egal, și nici măcar cum un angajat vorbește cu șeful lui! Diferența dintre noi este imensă!* Ieremia e atent la atitudinea cu care se apropie de Domnul. În prima parte a rugăciunii își așează sufletul într-o atitudine smerită față de Creator și vrea să transmită Acestuia că el vine spre El cu această atitudine. Primul verset e foarte important:

- Ah, Doamne, Dumnezeule, iată că Tu ai făcut cerurile și pământul cu puterea Ta cea mare și cu brațul Tău întins: ***nimic nu este de mirat din partea Ta!***

Ieremia declară măreția și nemărginirea lui Dumnezeu. El este un simplu om, dar Yhawe este Creatorul. El a creat toate lucrurile. El este infinit, nemărginit, deci MULT MAI MARE decât poate cuprinde imaginația lui Ieremia, și infinit mai mare decât va cunoaște vreodată Ieremia despre El! Deci Ieremia fiind atât de mărunț, și Domnul fiind atât de mare, implicația este că DIFERENȚA între Ieremia și Domnul, între capacitatea lui Ieremia de a înțelege și anticipa planurile Domnului, în splendoarea lor, este IMENSĂ. Astfel e normal ca Domnul să-l surprindă mereu pe profet, să-l șocheze. Ieremia avea ceva umblare cu Domnul ca să priceapă că Domnul e infinit, și că nu poate fi cuprins. Cunoașterea lui e progresivă. El nu poate fi pus în cutiuța strâmtă a dogmelor, teologiei sau experienței noastre cu El. El e mult mai mare. Și mereu mintea noastră trebuie să fie lărgită pentru a mai cuprinde ceva din El, și acest proces nu se va încheia niciodată. Pe de altă parte Domnul POATE face tot ce vrea și are drept să facă tot ce vrea. Cine este Ieremia să-i spună: de ce faci așa? De asemenea, planul lui Dumnezeu cu oamenii e în continuă mișcare, e dinamic, în funcție de alegerile oamenilor, așa cum îi descoperise lui Ieremia în cap.18. Domnul este flexibil, Se poate schimba, Se poate răzgândi, poate reveni asupra planurilor Lui. Și apoi Domnul poate face absolut orice. Nimic nu e prea puțin pentru El. Deci nimic nu este DE MIRAT din partea Lui! El poate să-L surprindă pe Ieremia așa cum vroia El. Căci Ieremia percepe că Domnul S-ar răzgândi în a mai nimici Ierusalimul. Ieremia nu se revoltă. E GATA să ACCEPTE schimbarea de macaz din partea Domnului, e gata să accepte NOUA perspectivă a Domnului asupra planurilor Lui, asupra promisiunilor Sale. Chiar dacă acest lucru ar pune în umbră cei 40 de ani de profeție. Chiar dacă ar fi jenant pentru Ieremia, el este gată să accepte NOUL curs hotărât de Domnul. Înțelegem că situația cu ogorul a fost un test pentru Ieremia din partea Domnului, la fel cum a fost testat Avraam când L-a jertfit pe Isaac. Domnul a transmis un mesaj surprinzător pentru a cunoaște tot ce este în inima lui Ieremia, pentru ca să vadă cum va reacționa acesta dacă Domnul ar spune: Nu mai nimicesc Ierusalimul! Și este incredibil că Ieremia ia testul. Sincronizarea Sa cu Domnul era aproape desăvârșită. Desăvârșită nu putea fi. Dar maximul care îl poate atinge un om este acesta din 32:17, care corespunde jertfirii lui Isaac din Gen.22. este disponibilitatea TOTALĂ a omului de a SCHIMBA radical direcția la porunca Domnului: de a te lăsa total dus de valul divin, chiar când nu înțelegi, și

mai ales când Domnul pare a se contrazice, mai ales după atâția ani de așteptare, mai ales când trebuie să suferi. Ieremia nu mai este legat de nimic, de nimic de pe pământ. De nimic din planurile lui și nici măcar de planurile Domnului pe care le urmase până în acea clipă. Flexibilitatea sa e totală. E gata să urmeze oricând NOUA direcția din partea unui Dumnezeu Infinit și de aceea adesea imprevizibil!

Ieremia însă continuă cu înălțarea caracterului moral al Domnului. După ce proclamă măreția, atotputernicia, nemărginirea Domnului reflectată în actul Creației, el insistă pe caracterul Său moral. Din pricina măreției, atotputerniciei și nemărginirii Sale, Domnul este adesea imprevizibil și surprinde pe fapăturile Sale atât de limitate și mărunte. Totuși, Domnul are un caracter moral și Domnul nu Se contrazice. Imprevizibilitatea de care vorbeam nu este absolută. Căci Domnul are trăsături morale pe care nu le contrazice. Ieremia 18 ne descoperă cealaltă latură a Domnului, că este adesea previzibil. Aici este echilibrul. Cel care este imprevizibil din pricina măreției și nemărginirii Sale, este și previzibil din pricina caracterului Său moral. Și pentru a descrie esența acestui caracter, Ieremia insistă tocmai pe glasul îndurării și glasul judecății. El citează de fapt din Exod 34 când Domnul Însuși rostește Numele Domnului ca răspuns la nedumerirea lui Moise. Nedumerirea lui Moise era aceeași: relația dintre glasul îndurării și cel al judecății din inima Domnului. Și Domnul îi răspunde înălțând mai mult glasul îndurării. La fel face și Ieremia în v.18. El insistă mai mult pe îndurarea din inima Domnului, și apoi pe judecata Sa. El subliniază de asemenea că doar îndurarea străbate 1000 de ani, pe când pedeapsa atinge doar primele generații. Această măreție a îndurării Sale face de asemenea ca Domnul să surprindă adesea inima slujitorilor Săi. Căci putem noi să cuprindem cât de mare este îndurarea Sa? Când am studiat 1,2 Împărați am rămas uimiți de cât de mare a fost îndurarea și răbdarea Domnului față de poporul Său până l-a dus în robie. Dar în același timp măreția îndurării Sale nu poate anula dreptatea Domnului. Domnului are ochii deschiși asupra TUTUROR căilor copiilor oamenilor, ca să dea **fiecăruia** după căile lui, după rodul faptelor lui. Măreția Domnului oștirilor se manifestă atât pentru a MÂNTUI dar și pentru a pedepsi. El este MARE la sfat și PUTERNIC la FAPTĂ. El poate PLĂNUI și ÎMPLINI cele mai minunate acte de mântuire. Dar El poate PLĂNUI și ÎMPLINI și cele mai cumplite JUDECĂȚI. Ieremia insistă pe echilibrul dintre judecata și

îndurarea divină, echilibru atât de greu de înțeles, și care trebuie aprofundat și redescoperit mereu. Ieremia este deschis să se lase uimit de o manifestarea a îndurării divine care ar putea ierta cetatea în ultimul ceas. Dar știe că această manifestare nu poate contrazice dreptatea Sa. Dacă se va manifesta, va trebui să fie în armonie cu dreptatea Sa.

b) 32:20-24 – Măreția și caracterul lui Dumnezeu manifestate în istoria lui Israel de la ieșirea în Egipt și până în prezent

Am văzut că Ieremia caută să sincronizeze cu inima Domnului, mereu mai mare decât și-o închipuia, și mereu în mișcare. El a înțeles că acesta este prima sa responsabilitate ca prooroc al Neamurilor. El a acceptat aventura de a căuta mereu frecvența inimii lui Dumnezeu. Și porunca de a cumpăra ogorul îi descoperea o nouă frecvență din inima Domnului. El vede că nu este pe aceeași frecvență. Dar nici nu se răzvrățește, și nu se ceartă cu Domnul ca în primele 15 capitole ale cărții. Dar nici nu se resemnează și nu rămâne indiferent la DIFERENȚA de sincronizare pe care el o percepe între inima sa și inima Domnului. El ÎȘI arată mai întâi disponibilitatea TOTALĂ de a urma unda din inima Domnului, dar apoi, pentru a putea realiza acest lucru, caută să o înțeleagă. El a priceput faptul căci credința nu e oarbă. Credința conlucrează cu cunoașterea, și crește prin cunoaștere. De aceea, prin această rugăciune el caute să se poziționeze față de mișcarea de undă din inima Creatorului. Și pentru a se poziționa corect, mai întâi se ancorează în Dumnezeu, în ceea ce Dumnezeu Îi revelase despre Sine până în acel moment. El Se ancorează în măreția și caracterul Creatorului. El înalță și atributele non-morale, dar și atributele morale ale Creatorului. Iar când înalță atributele morale, înalță deopotrivă îndurarea și dreptate, și insistă în același timp pe RELAȚIA dintre ele. Dar Ieremia nu se oprește aici. Al doilea lucru pe care îl face se ancorează în ISTORIE, în istoria lui Israel, în istoria REVELATĂ a lui Israel. După ce recapitulează ce a învățat despre Dumnezeu (de la Dumnezeu) până în prezent, apoi recapitulează ce a învățat despre ISTORIE (de la Dumnezeu) până în momentul de față. Din primele 20 capitole Ieremia învățase că pentru a te sincroniza cu inima lui Dumnezeu într-o situație dată e nevoie de măcar trei ingrediente:

- Disponibilitatea ta de a renunța la prejudecăți, dorințe, așteptări, planuri, vise. Adică disponibilitatea de a MURI; de a te lăsa înduplecat de Domnul, adică flexibilitate maximă.
- Cunoașterea (prin revelație) a lui Dumnezeu, Persoanei Sale. Cum este El? Cine este El? Măreția Sa, Caracterul Său, relația dintre glasul îndurării și glasul judecății.
- Înțelegerea (prin revelație) a ISTORIEI sacre legate de acel eveniment punctual, pentru a putea pricepe SEMNIFICAȚIA aceluia eveniment-detaliu în lumina ansamblului.

Prin corelarea dintre cunoașterea lui Dumnezeu și înțelegerea momentului istoric cu pricina, se ajunge la întrezărirea UNDEI din inima lui Dumnezeu față de acel eveniment istoric. Și apoi, în baza flexibilității mai sus amintite, inima omului trebuie să urmeze unda din inima lui Dumnezeu. Observăm deci că dacă procesul începe cu CREDINȚĂ, el continuă cu cunoaștere. Fără cunoaștere NU se poate produce SINCRONIZAREA de care vorbim. De aceea, Ieremia nu poate fi doar un ROB care ascultă porunca divină. El a înțeles că Domnul îl cheamă să fie și Prieten. Robul ascultă necondiționat. Dar el nu poate alina din această poziție inima Stăpânului, nu poate avea părtașie cu ea. Dar un prieten poate face acest lucru. Ieremia pricepe că el este deopotrivă ROB și PRIETEN. Mai întâi ROB, și APOI prieten, Dar nu doar rob. Și astfel el nu poate trece nepăsător peste nesincronizarea dintre inima sa și inima Domnului față de evenimentul cu moșia. Deci Ieremia nu vrea să înțeleagă de pe poziția luciferică de a cunoaște și înțelege TOTUL, sau unul care cam de la egal la egal ca Iov de altădată îi cere lămuriri Domnului. Nu, el a înțeles că este ROB. Datoria robului este să asculte necondiționat, fie că pricepe sau nu. E treaba stăpânului să aibă planuri, să dea porunci, treaba robului e să aibă încredere deplină în stăpân și să-l asculte necondiționat. Dar Ieremia a înțeles că Domnul Îl cheamă să fie nu doar rob, ci și prieten al Său, și apoi mijlocitor al planurilor Sale. De aceea, cu această atitudine smerită și sfântă, și doar pentru că Domnul Îl cheamă să înțeleagă, și deci pentru a putea fi prietenul Soțului înșelat, Ieremia ÎNCEARCĂ să înțeleagă ce este în inima

Domnului și rostește o rugăciune. Rob poți fi fără să pricepi inima stăpânului. Dar poți să-i fii prieten fără a empatiza cu stăpânul? Și pentru a pricepe, Ieremia se ancorează mai întâi în Dumnezeu, și apoi în istorie. Da, în istoria lui Israel, de la ÎNCEPUT până în prezent. Inima lui Ieremia simte nevoia să recapituleze această istorie. Și nu e percepția sa asupra acestei istorii, ci este modul în care Dumnezeu Însuși i-a explicat această istorie prin revelația scrisă a Legii și prin revelația profetică directă. Și toate atributele morale și non-morale pe care Ieremia le-a lăudat la Domnul se manifestă în istoria lui Israel. Domnul i-a scos din Egipt prin puterea Sa cea mare. Dar acolo s-a manifestat și îndurarea Domnului față de Israel dar și judecata Sa față de egipteni. Apoi, Domnul în bunătatea și prin puterea Sa le-a dat țara. Dar ei nu au ascultat și atunci Domnul a adus aceste nenorociri. Și toate aceste nenorociri fuseseră anunțate de Domnul Însuși. Domnul a anunțat că din pricina lui Manase Israel nu se va căi ca națiune și că judecata se va manifesta PÂNĂ la CAPĂT. Iată că se împlinea sub ochii lor. Era ultima sută de metri. Și poporul NU se căise. Chiar gestul de a-i cere lui Ieremia să răscumpere moșia arată că ei nu se căiseră și că nu credeau. Vremea răbdării, îndurării, a amânării judecății, a mijlocirii trecuse de MULT. Domnul Însuși îl învățase cu mare greutate pe Ieremia acest lucru. Singura șansă era ca poporul să se căiască. Dar el nu se căia, și trimisul Domnului pentru ei (Ieremia însuși) era închis în temniță. Răzvrătirea lor era fățișă, evidentă, prea mare. Era al treilea asediu al Ierusalimului. Era vremea lui Zedechia. Pe vremea lui trebuia să se îplinească pedeapsa. Ieremia însuși parcă obosise să aștepte împlinirea pedepsei. Caracterul lui Dumnezeu corelat cu istoria lui Israel dădea un deznodământ CLAR, CERT: judecata va avea loc. Cetatea va fi dată în mâinile lui Nebucadnețar. Prin această rugăciune de fapt Ieremia își VERIFICĂ întreaga sa teologie, întreaga sa înțelegere a propriei lucrări, a momentului istoric. Își cercetează inima în față caracterului lui Dumnezeu și a istoriei sale sacre. În fața a ceea ce Dumnezeu Însuși Îl învățase. El vede în inima sa și DISPONIBILITATEA de a accepta o decizia din inima Domnului de a ierta cetatea. Dar totuși această DECIZIE nu se potrivea de fel cu TOT ceea ce Dumnezeu Însuși Îl învățase. Versetul 24 este atât de profund. Citindu-l simțim sinceritatea, emoția, zbaterea din inima lui Ieremia:

- Iată, șanțurile de apărare se înalță împotriva cetății și o amenință; ***cetatea va fi dată*** în mâinile Haldeilor care luptă împotriva ei, biruită de sabie, de foamete și de ciumă. ***Ce ai spus Tu, s-a întâmplat: Tu însuși vezi!***

Ieremia nu se poate sincroniza cu UȘURĂTATAE față de noua undă din inima Domnului. El nu poate nega, nu poate șterge cu buretele tot ceea ce Domnul Însuși Îl învățase despre El. Era deschis la NOUTATE. Dar NOUTATEA trebuia să fie construită pe temelia deja pusă. Trebuia să se realizeze o ARMONIE dintre ceea ce Dumnezeu spusese în trecut și ceea ce El spunea în prezent. Ieremia căuta ARMONIA. Doar prin înțelegerea armoniei, sincronizarea se putea produce cu adevărat. Dar toată temelia îi arăta că cetatea va fi dată în mâna Babilonului. Dar ultima revelație primită de la Domnul părea să-i arate contrariul.

c) 32:25 – Întrebarea lui Ieremia sau sublinierea contradicției percepută de acesta

Să citim cu empatie, cu lacrimi și cu emoție acest verset sfânt:

- Și totuși, Doamne, Dumnezeule, TU mi-ai zis: *Cumpără-ți un ogor cu argint, și pune și martori!*...când totuși cetatea este dată în mâna Haldeilor.

Nu fusese inițiativa lui Ieremia de a cumpăra ogorul. Nu fusese inițiativa lui de a chema așa mulți martori. Nu făcuse acest lucru de capul lui, sau pentru că i se păruse că Domnul îl chema în acea direcție. Primisese o chemare clară din partea Domnului. Și dacă Domnul îi cerea să facă acest lucru în ascuns, poate mai era cum era. Dar Domnul i-a cerut să-l facă public, de față cu mulți martori care vor răspândi vestea în tot Ierusalimul. Gestul lui Ieremia seamănă cu gestul lui Hanania cu ruperea jugului de lemn. Este un gest care invalidează mesajul Domnului. E adevărat că a fost și un mesaj care conținea ideea de MULTĂ VREME, dar FAPTA cântărește mai mult decât vorba. FAPTA lui Ieremia dădea aparent apă la moară unui popor împietrit care poate acum se bucura spunând: *Iată că în sfârșit i-a venit lui Ieremia mintea la cap și retractează tot ce a spus până acum!* Ieremia nu-l mai înțelege pe Domnul. Nu înțelege nici situația penibilă în care este pus. Nu

pricepe nici ceea ce Domnul vrea să transmită poporului. Acest verset întărește ideea tensiunii emoționale la care fusese supus Ieremia. Și tocmai această tensiune îl făcuse să nu fie foarte atent la toate detaliile din mesajul Domnului. Căci aceste detalii indicau calea ieșirii din labirint. Însă am văzut că Domnul se folosește de această tensiune pentru a încerca inima lui Ieremia, pentru a-i prezenta provocarea (de fapt doar teoretică) a unei schimbări de macaz acum la finalul labirintului? Nu a fost așa și cu Avraam și Isaac? Ce greu și lung a fost labirintul lui Avraam? La un moment dat se bucura de Ismail. Nu-l mai vroia pe Isaac. Și totuși Domnul vrea să-l trimită pe Isaac. Avraam acceptă. Parcurge labirintul până la capăt. Isaac se naște: și apoi Domnul îi cere să-l jertfească, adică intervine cu o schimbare radicală de macaz la finalul labirintului. Tensiunea din inima lui Ieremia din aceste versete rezonază cu tensiunea din inima lui Avraam, din Gen.22. Avraam merge înainte fără să înțeleagă. Ieremia la fel. Amândoi sunt de fapt TESTAȚI și DUPĂ ce iau testul, Domnul le descoperă că Nu era de fapt intenția Sa de a schimba macazul, ci a făcut acest lucru DOAR pentru vedea TOT ce este în inima lor. Și face mai mult decât atât după aceea. Atât în Gen.22 cât și în Ieremia 32, după ce slujitorul Domnului ia testul în plan teoretic iar Domnul îl anulează în practică, Domnul explodează în minunate promisiuni, în reînnoirea promisiunilor sale față de sămânța lui Avraam. Așa se încheie și Gen.22, așa se încheie și Ier.32. Nu este deloc întâmplător. Desigur sunt și diferențe între cele două evenimente. Iată diferențele:

nr	Geneza cap.22	Ieremia cap.32
1	Provocarea divină presupunea MOARTEA lui Isaac.	Provocarea divină presupunea SALVAREA cetății.
2	Provocarea divină este directă, clară, explicită.	Provocare este mai mult în inima lui Ieremia, care percepe că Domnul ar vrea să ierte cetatea în ultimul ceas.
3	Provocarea presupunea o suferință izvorâtă din pierderea cuiva drag.	Provocarea presupune umilința de a retrage tot ce a spus, și de a fi de ocară în fața vrăjmașilor lui.
4	Domnul retrage total actul jertfirii lui Isaac.	Domnul păstrează actul cumpărării ogorului și întărește mesajul dat de acest gest.
5	Logica lui Avraam poate întrezări o cale de armonizare, de soluționare a aparentei contradicții: Domnul îl va învia din morți!	Logica lui Ieremia NU poate întrezări o soluție de armonizare. Ceea ce spusese Domnul atât de specific despre acel eveniment istoric se va împlini sau nu. A treia variantă nu mai era.

Logica lui Ieremia este corectă. Nu era a treia variantă. Domnul avea să nimicească cetatea. Și totuși de ce i-a cerut să facă acest gest? Și de ce pe ultima sută de metri? Dincolo de a-l testa, ce a urmărit Dumnezeu pentru Sine, pentru vindecarea lui Ieremia (care nu se încheiase!!!) și pentru inima poporului (pe care încă o curta!)? Căci știm că Domnul nu încearcă doar de dragul de a încerca. Încercarea produce vindecare în cel în cauză, în cei din jurul lui și glorifică Numele Domnului. Nu a fost așa și cu Avraam în Gen.22? Vom putea răspunde mai amplu la aceste întrebări doar după ce vom studia și pasajul cu răspunsul Domnului la rugăciunea lui Ieremia. Observăm doar un lucru. Ieremia intrase din pricina

împotrivirii poporului și din pricina timpului îndelungat de când vestise căderea cetății în acea TENSIUNE a așteptării. Tensiunea așteptării creează DORINȚA împlinirii evenimentului așteptat. E normal. Cel în cauză dorește ca tensiunea să dispară. Tensiunea dispare când evenimentul se împlinește. De asemenea, cel în cauză dorește să fie reabilitat în fața vrăjmașilor care-i pun la îndoială profeția. Și nu în ultimul rând, are o nevoie personală de confirmare din partea Domnului că a mers pe drumul cel bun și că Domnul împlinește ce a promis. Astfel Ieremia ajunge într-un fel să-și dorească judecarea cetății. El dorește să se termine odată acest labirint CUMPLIT. El, care la începutul cărții ar fi dorit atât de mult ca Domnul să cruțe cetatea și să-i ceară să facă un gest ca cel din Ier.32, acum nu poate accepta iertarea cetății. Cetatea trebuie judecată pentru ca să se împlinească Cuvântul Domnului. Poate această tensiune a amplificat această dorință în inima lui Ieremia mai mult decât era cazul. Poate că dorința trebuia să fie mai temperată. Poate că tensiunea trebuia să fie diminuată. Poate că acel lucru trebuia curățit din inima sa. Poate doar așa Ieremia putea fi pregătit pentru căderea cetății. Poate că astfel Ieremia avea nevoie să se detașeze emoțional de împlinirea judecății divine, pentru a se putea raporta în mod echilibrat la ea. Și simulând ANULAREA judecății, Ieremia se detașează de împlinirea judecății ca scop în sine. Oare nu așa a fost și pentru Avraam, oare în Gen.22 atitudinea sa față de Isaac nu a fost și ea curățită? Și Domnul mai știa ceva despre viitorul lui Ieremia. Labirintul lui Ieremia nu avea să se încheie în anul 586. Anul 586 avea să închidă un lung labirint, dar avea să deschidă altul. Intuim că Domnul îl pregătește DEJA pe Ieremia atât pentru manifestarea judecății finale cât și pentru noul labirint ce va urma. Dar pentru a dezvolta aceste gânduri, trebuie mai întâi să analizăm răspunsul Domnului.

32:26-44 – Judecata va veni, dar mai pe urmă iarăși se vor cumpăra ogoare în această țară

Și răspunsul Domnului îl putem împărți tot în trei secțiuni:

a) Judecata va veni ACUM prin mâinile lui Nebucadnețar

Înainte de a-i vorbi despre judecată, Domnul rostește în v.27 o afirmație despre Sine care rezonază cu afirmația rostită de Ieremia despre Domnul în v.17. Este ca și cum Domnul ar aproba perspectiva lui Ieremia din v.27. *Da, Eu sunt*

Creatorul. Este ceva de mirat din partea Mea? Dumnezeu aprobă flexibilitatea lui Ieremia, poziția în care s-a așezat. Este, dacă vreți, poziția care trădează o sincronizare maximă dintre un muritor și Yahwe. Domnul este mulțumit: În sfârșit, dragul Meu Ieremia, nu mă mai limitezi, nu mă mai înghesui în cutiuțele tale teologice, ci Mă lași să te surprind cu nemărginirea Mea! Atât Ieremia în v.17 , cât și Domnul în v.27 fac apel la identitatea lui Dumnezeu de Creator. Însă Ieremia vorbește de Cel ce a făcut cerurile și pământul pe când Domnul vorbește de Domnul, Dumnezeul oricărei fături. Expresia folosită de Domnul evidențiază mai bine legătura dintre Creator și orice suflet, iar această legătură capătă o conotație specială în contextul judecării fapturilor Sale. Dumnezeul oricărei fături are o iubire atât de mare pentru orice suflet. Astfel, este ceva de mirat din partea Lui în domeniul manifestării îndurării Sale? Până unde poate merge acest Dumnezeu în a Se îndura? Până la jertfirea propriului Său Fiu! Cine ar fi crezut acest lucru? Nu cred că este întâmplător că acest capitol în care strălucește flexibilitatea lui Ieremia apare după pasajul cu noul legământ din cap.31. Căci realitatea Noului Legământ avea să presupună schimbări de macaz radicale în planul Domnului. El avea să renunțe la multe elemente din Vechiul Legământ. Va fi un legământ NOU! Or acest lucru va reclama din partea poporului flexibilitate, disponibilitate de a schimba macazul!

După ce validează flexibilitatea lui Ieremia, Domnul îl încredințează însă pe Ieremia că NU va schimba macazul în această situație. Într-adevăr, nu era o a treia variantă. Însuși Domnul clarificase acest lucru în Ieremia cap.15. Planul Său avea să continue în direcția judecării. Judecata avea să fie finalizată în acel asediu prin Nebucadnețar. Deci vorbim de zile sau luni până la împlinirea profețiilor lui Ieremia despre căderea Templului și al Ierusalimului. În alte traduceri, expresia DE MIRAT este tradusă prin PREA GREU, aducându-ne aminte de întrebarea pusă de Dumnezeu Sarei care a râs pe ascuns: *Este oare ceva prea greu pentru Domnul?* (Gen.18:14). În Ieremia 32:28 ne uimește că pasajul despre înfăptuirea judecării nu este introdus prin DAR, ci prin DE ACEEA. Ar fi fost logic să fie introdus prin DAR. Adică mesajul ar fi fost: *Da, Ieremia nimic nu este de mirat din partea Mea, (nici chiar o schimbare de macaz pe ultima sută de metri..) .DAR, TOTUȘI, nu este cazul căci judecata se va înfăptui.* Mesajul Domnului are însă altă nuanță: *Da,*

*nimic nu este de mirat sau prea greu pentru Mine, nici chiar înfăptuirea judecății față de propriul Meu Templu până la capăt. DE ACEEA, voi da cetatea aceasta în mâna lui Nebucadnețar! Înțelegem din această construcție că era, dacă vrei, MAI GREU pentru Domnul să ducă mai departe judecata decât să o anuleze. Căci Lui îi place îndurarea și se îndură cu bucurie, dar aduce pedeapsa cu mâhnire. Dumnezeu nu ezită NICIODATĂ când mântuiește și o face fără să fie o luptă între glasul îndurării și glasul judecății. Această luptă este activă doar când judecă, după cum descrie Isaia în Isaia 63. Aducerea judecății este un lucru GREU pentru Domnul, și are nevoie de AJUTOR. Și ajutorul poate veni doar din partea brațului Domnului! Astfel, Dumnezeu îi schimbă lui Ieremia perspectiva: *Tu crezi că lucrul de mirat pentru Mine ar fi să anulez judecata? Nu, ci mai degrabă lucrul de mirat pentru Mine, Dumnezeul Îndurărilor, ar fi să împlinesc judecata până la capăt! Și o voi face! Măcar că sunt un Dumnezeu al îndurării, măcar că Mi-e greu să aduc judecata, măcar că este pentru Mine ca un nou Ghetsimani, totuși o voi face! În percepția ta despre Mine, faptul că M-aș îndura pe ultima sută de metri ar fi un lucru de mirat și unul greu! Dar în percepția Mea despre Mine, faptul că NU mă voi îndura pe ultima sută de metri și voi aduce judecata până la capăt este un lucru de mirat, un lucru greu! Da Ieremia, ai înțeles că Eu sunt mai întâi Îndurare și apoi Judecată, dar încă nu ai înțeles cât de mult sunt mai întâi îndurare și apoi judecată!**

Ce perspectivă! E momentul să ne aducem aminte de inima Soțului Yahwe pentru soția Sa Israel, inimă pe care am descoperit-o în cap.1-3 ale cărții. Și era inima lui Dumnezeu cu 40 de ani înainte de definitivarea divorțului. Acum însă ne aflăm cu doar câteva luni înainte de nimicirea soției sale în fața neamurilor. Da, e anul al 10-lea al lui Zedechia. Cetatea a căzut în anul al 11-lea al lui Zedechia în ziua a 10-a a lunii a 5-a. (vezi Ier.52:12). Deci între evenimentul din cap.32 și căderea definitivă a cetății vorbim de LUNI, de maxim un an de zile. Sunt cu adevărat pe ultima sută de metri. Nu doar inima lui Ieremia e tensionată. Cu mult mai mult inima lui Yahwe este tensionată. Desigur, tensiunea inimii lui Ieremia este cu totul alta decât cea a inimii lui Yahwe. Ieremia e om, iar Yahwe este Dumnezeu. Totuși Yahwe pare să-l cheme în cap.32 pe Ieremia să mai facă un pas în a-și acorda inima sa cu inima Domnului, chiar și acum, pe ultima sută de metri.

Dar din Isaia 63 credeam că pe ultima sută de metri poate pași doar Dumnezeu și doar Fiul (brațul Său) îl poate însoți. Avraam l-a însoțit pe Domnul doar până la poarta cetății ce trebuia pedepsită, apoi a stat și a privit de departe. În primul Ghetsimani, la fel, ucenicii l-au putut însoți pe Mântuitorul doar până în grădină. Finalul drumului trebuia făcut doar de Domnul. Ucenicii, ca Avraam de altădată, trebuiau să stea de o parte și să privească de departe. Dar în Ieremia 32, Domnul pare să-l invite pe Ieremia să pășească cu El până la capăt, să-L urmeze chiar DUPĂ poarta cetății, chiar după grădină....Dar cum e cu puțință acest lucru? Căci iată ce spune în Isaia 63:

1. Cine este acesta care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare și calcă mândru în plinătatea puterii Lui? – „Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea și am putere să izbăvesc! –
2. Dar pentru ce îți sunt hainele roșii, și veșmintele Tale ca veșmintele celui ce calcă în teasc? –
3. „Eu singur am călcat în teasc, **și niciun om dintre popoare nu era cu Mine**; i-am călcat astfel în mânia Mea și i-am zdrobit în urgia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele, și Mi-am mânjit toate hainele Mele cu el.
4. Căci în inima Mea era o zi de răzbunare și venise anul celor răscumparați ai Mei.
5. **Mă uitam împrejur, și nu era nimeni să M-ajute, și Mă îngrozeam, dar nu era cine să Mă sprijine**; atunci brațul Meu Mi-a fost într-ajutor, și urgia Mea M-a sprijinit!
6. Am călcat astfel în picioare popoare în mânia Mea, le-am îmbătat în urgia Mea și le-am vărsat sângele pe pământ.”

În Isaia 63, Dumnezeu constată că nu era nimeni care să-L ajute. Noi am emis ipoteza că nu era nimeni, pentru că nimeni dintre oameni nu-L putea ajuta în acele clipe. Dar dacă nu era nimeni din alte motive? Dacă nu era nimeni din pricina ignoranței lor? Dacă Domnul ar fi vrut ca să fie totuși cineva care să-L ajute în

acele clipe alături de brațul Domnului? Dar este posibil acest lucru? Oare nu ne hazardăm? Oare nu depășim o graniță care nu poate fi depășită? Oare nu ne apropiem prea mult de vulcanul din inima lui Dumnezeu, de Sfânta Sfințelor, de focul cel mistuitor? În traducerea literală este varianta: *Mă miram că nu era nimeni care să Mă ajute...* Această expresie o mai găsim în Isaia 59:16:

11. Mormăim cu toții ca niște urși, ne văităm ca niște porumbei, așteptăm izbăvirea, și nu este, așteptăm mântuirea, și ea este departe de noi.

12. Căci fărădelegile noastre sunt multe înaintea Ta, și păcatele noastre mărturisesc împotriva noastră; fărădelegile noastre sunt cu noi și ne cunoaștem nelegiuirile noastre.

13. Am fost vinovați și necredincioși față de Domnul, am părăsit pe Dumnezeul nostru; am vorbit cu apăsare și răzvrătire, am cugetat și vorbit cuvinte mincinoase;

14. și astfel izbăvirea s-a întors înapoi, și mântuirea a stat deoparte; căci adevărul s-a poticnit în piața de obște, și neprihănirea nu poate să se apropie.

15. Adevărul s-a făcut nevăzut, și cel ce se depărtează de rău este jefuit. Domnul vede cu privirea mânioasă ***că nu mai este nicio neprihănire.***

16. ***El vede că nu este niciun om și Se miră că nimeni nu mijlocește. Atunci brațul Lui Îi vine în ajutor, și neprihănirea Lui Îl sprijină.***

17. Se îmbracă cu neprihănire ca și cu o platoșă, Își pune pe cap coiful mântuirii; ia ***răzbunarea*** ca o haină și Se acoperă cu ***gelozia*** ca și cu o manta.

18. ***El va răsplăti fiecăruia după faptele lui, va da potrivnicilor Săi mânia, va întoarce la fel vrăjmașilor Săi și va da ostroavelor plata cuvenită!***

19. Atunci se vor teme de Numele Domnului cei de la apus, și de slava Lui cei de la răsăritul soarelui; când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă.

20. „Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul.

21. Și iată legământul Meu cu ei, zice Domnul: „Duhul Meu, care Se odihnește peste tine și cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum și până-n veac, zice Domnul.”

Avem deci două pasaje din Isaia, ambele scrise în contextul aducerii judecății finale. În ambele se precizează că nu era niciun om alături de El. Ambele ar sugera că Domnul se aștepta ca măcar un om să fie alături de El. În cel din Isaia 59 apare expresia: *Dumnezeu Se miră că nu este niciun om*. Această expresie întărește faptul că Domnul avea această așteptare legitimă de la oameni. Dar o întrebare este dacă cele două pasaje din Isaia vorbesc despre același tip de așteptare. Căci în cel din Isaia 59 nu este nimeni care să mijlocească, iar în cel din Isaia 63 nu este nimeni care să-L ajute să aducă judecata. Or, rolul mijlocirii pare tocmai acela de a opri judecata, de a-L ajuta pe Domnul să țină pe loc revărsarea mâniei Sale. Exemplul clasic în acest sens este mijlocirea lui Moise din Exod 32. Dar în Isaia 63 ajutorul constă în aducerea judecății. Căci intervenția brațului Domnului și a urgiei (dreptății) Sale Îl ajută pe Domnul să ducă la capăt judecata. Ajutorul din partea brațului Domnului (Fiul, Mesia) ar putea fi tocmai actul nemijlocirii. Adică Fiul ar privi în ochi pe Tatăl și i-ar spune: *S-a făcut tot ce se putea face pentru mântuirea lor. Acum trebuie să se înfăptuiască judecata*. Și tocmai această nemijlocire a Fiului L-ar ajuta pe Domnul să ducă la îndeplinire actul judecății. Acest ajutor de care „are nevoie” Creatorul în ceasul judecății ne arată încă o dată cât de mare este zbaterea din inima Sa, cât de mare este tensiunea dintre glasul îndurării și cel al judecății din acele zile. Și atunci ne întrebăm (măcar teoretic): cum L-ar putea ajuta pe Domnul un om în acele zile? Prin nemijlocire conștientă și ca un act deliberat? Prin decizia mijlocitorilor Săi de a NU mai mijloci? Totuși în Isaia 59, El se miră că nimeni nu mai mijlocește. Este vorba de un alt moment? Căci ne aflăm tot înaintea judecății finale. Este interesant că și în Isaia 59, tot brațul Domnului este singurul care-L ajută pe Domnul:

16. **El vede că nu este niciun om și Se miră că nimeni nu mijlocește**. Atunci brațul Lui îi vine în ajutor, și neprihănirea Lui îl sprijină.

17. Se îmbracă cu neprihănire ca și cu o platoșă, își pune pe cap coiful mântuirii; ia **răzbunarea** ca o haină și Se acoperă cu **gelozia** ca și cu o manta.

18. **El va răsplăti fiecăruia după faptele lui, va da potrivnicilor Săi mânia, va întoarce la fel vrăjmașilor Săi și va da ostroavelor plata cuvenită!**

Sunt câteva variante:

- a) Cele două pasaje se referă la momente diferite și anume: cel din Isaia 59 adică în perioada de dinainte de judecată, iar cel din Isaia 63 care se referă la momentul înfăptuirii judecății.
- b) Cele două pasaje se referă la același moment, dar așteptarea lui Dumnezeu din Isaia 59 este la o mijlocire PRO judecată.
- c) Cele două pasaje se referă la același moment, dar în Isaia 59 nu e vorba de o așteptare, ci doar de o MIRARE-CONSTATARE.
- d) Cele două pasaje se referă la același moment și reflectă două atitudini distincte izvorâte din tensiunea celor două glasuri din inima Domnului: astfel, pe de o parte, El ar mai aștepta mijlocitori care să amâne judecata, dar în același timp ar aștepta și ajutor pentru înfăptuirea judecății.

Înainte de a încerca să propunem una din variantele de mai sus, să răspundem la următoarea întrebare. Indiferent de TIPUL de așteptare al Domnului de la oamenii de pe pământ, de ce totuși în ziua judecății nu este nimeni acolo ca să-L ajute? Și avem și aici trei variante:

- a) Nimeni nu este în veghere, nu are o asemenea credință și perspectivă atât de profundă asupra inimii lui Dumnezeu.

- b) Nimeni NU poate avea o asemenea sincronizare cu inima Domnului. Domnul nu așteaptă ca un om să-L ajute, ci doar CONSTATĂ că nimeni dintre oameni nu este cu El acolo.
- c) Domnul a răpit DEJA la cer pe cei credincioși care ar fi putut fi în duhul alături de El în acele clipe.

Cu aceste trei variante posibile, ecuația devine și mai complicată, aproape de nedescâlcit. În mod cert, avem nevoie și de alte pasaje din Scriptură care să ne ajute să dezlegăm misterul, și ce ne încurajează să nu ne lăsăm bătuti este că Însuși Domnul deschide acest subiect, El însuși ridică întrebarea și vrea să provoace să descoperim ce este în inima Sa în ceasul judecării. Căci El a poruncit ca aceste pasaje din Isaia să fie scrise în revelația care a ajuns până la noi.

Ne aducem acum aminte de experiența prin care a fost trecut Aaron când cei doi fii ai săi au fost arși de vii înaintea Domnului. El nu s-a jelit, nu și-a rupt hainele. Ca reprezentant al Domnului trebuia să fie de acord cu judecata lui Dumnezeu chiar dacă era vorba de fiii săi. Cu toate acestea, nu a adus jertfă (vezi Levitic cap.10). El nu și-a sfâșiat hainele, dar inima sa de tată era sfâșiată. Și a considerat că NU poate aduce jertfa cu această atitudine. Era vorba de fiii săi. Prin reacția lui Moise, ne dăm seama că Domnul consideră că Aaron a procedat bine. Ne aducem aminte de David care-l plânge pe Absalom chiar dacă acesta era vrăjmașul lui, chiar dacă acesta fusese nimicuit prin judecata lui Dumnezeu. Era aceeași inimă de tată. David nu se răzvrățește împotriva Judecătorului lui Absalom, dar plânge ca tată pe fiul său. Desigur David nu face acest gest pentru toți vrăjmașii lui care au fost nimiciti de Domnul. La moartea lui Nabal, el nu jelește, ci găsește satisfacție că Dumnezeu i-a făcut dreptate (vezi 2 Samuel 25:39). Însă pentru Creator, TOȚI oamenii sunt fiii Săi, pentru că El i-a creat, pentru că El este Dumnezeul oricărei fapturi. El este Tatăl oricărui duh, și este de două ori Tată față de cei pe care i-a și născut din nou în Împărăția Sa. Moise știa bine acest lucru și de aceea folosește această expresie atunci când mijlocește pentru iertarea poporului și pentru binele poporului:

19. Și Core a chemat toată adunarea împotriva lui Moise și Aaron, la ușa Cortului întâlnirii. Atunci slava Domnului s-a arătat întregii adunări.

20. Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron și a zis:

21. „Despărțiți-vă din mijlocul acestei adunări și-i voi topi într-o clipă.”

22. Ei au căzut cu fețele la pământ și au zis: „**Dumnezeule, Dumnezeul duhurilor oricărui trup!** Un singur om a păcătuit, și să Te mânie împotriva întregii adunări?”

23. Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

24. „Vorbește adunării și spune-i: „Dați-vă la o parte din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram!”

25. Moise s-a sculat și s-a dus la Datan și Abiram; și bătrânii lui Israel au mers după el.

26. A vorbit adunării și a zis: „Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi și nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți odată cu pedepsirea lor pentru toate păcatele lor.”

27. Ei s-au depărtat din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram. Datan și Abiram au ieșit afară și au stat la ușa corturilor lor, cu nevestele, copiii și pruncii lor.

(Numeri 16)

15. Moise a vorbit Domnului și a zis:

16. „Domnul Dumnezeul **duhurilor oricărui trup** să rânduiască peste adunare un om

17. care să iasă înaintea lor și să intre înaintea lor, care să-i scoată afară și să-i vâre înăuntru, pentru ca adunarea Domnului să nu fie ca niște oi care n-au păstor.”

(Numeri 27)

Nadab și Abihu nu erau doar fiii lui Aaron. Erau și fiii Domnului. Absalom nu era doar fiul lui David. Era în primul rând fiul Creatorului oricărui duh. Deci ce

a simțit Aaron sau David ca tată, nu a simțit și Dumnezeu ca Tată Creator? Totuși Domnul nu-I reproșează lui David că nu simte această jale la moartea lui Nabal. Dar poate David doar la moartea lui Absalom și-a putut da seama despre ceva tainic din inima Domnului în momentul judecării lui Nabal. Și totuși Moise nu mijlocește pentru Core, Datan și Abiram. Nu erau și ei făpturile mâinilor lui Dumnezeu? Ba da! Dar prin duhul lor de rătăcire ducea tot poporul către moarte. Ei trebuiau să fie judecați ca ceilalți să poată trăi. Moise nu mai mijlocește pentru ei. Nu varsă nicio lacrimă pentru ei, ci aduce cu demnitate judecata lui Dumnezeu. Prin aceasta, ajută pe Dumnezeu să înfăptuiască judecata? Nu știm ce a fost ÎN INIMA lui Moise în acele clipe. Oare nu știa Moise de inima de Tată a Domnului pentru orice faptură? A înțeles că nu mai era vremea mijlocirii. Lucru pe care trebuia să-l priceapă și Ieremia. Și totuși paradoxul din Ieremia 32 este că, deși Domnul nu-l cheamă pe Ieremia să mijlocească și-I reconfirmă că este ceasul judecării, îi descoperă subtil că acest lucru este pentru Domnul mai greu și mai de mirat decât iertarea întregii cetăți. Ieremia capătă implicit o nouă perspectivă asupra îndurării și iubirii divine și asupra durerii din inima Sa înainte să aducă judecata. Dar acest lucru nu-i este descoperit pentru a mijloci. Dar de ce totuși îi este descoperit? Ce așteptări are Dumnezeu de la Ieremia? E ultima sută de metri înainte de judecată. Povara din inima Domnului este grea, este chiar mai grea decât cea descoperită în Ieremia cap.1-2a. Simte Dumnezeu "nevoia" să se confeseze lui Ieremia, așa cum s-a confesat lui Avraam de altădată înainte de a nimici Sodoma? Observăm că în următoarele versete (Ier.32:38-35), Dumnezeu confirmă că judecata se va împlini insistând din nou și destul de detaliat pe MOTIVELE pentru care va aduce judecata. Dar nu știa Ieremia aceste motive? Nu le vestise el însuși timp de 40 de ani? Nu le văzuse cu ochii lui timp de 40 de ani? Mai era nevoie ca Domnul să-I explice încă o dată DE CE aduce judecata? Ieremia însuși explicase aceste motive Domnului în rugăciunea sa din acest capitol, în 32:23-24. Ieremia știa...Dar pare că Dumnezeu vorbește în primul pentru Sine. Pare că Domnul simte nevoia să recapituleze încă o dată multele păcate făcute de popor, să insiste că a făcut TOT ce se putea face pentru a Se evita judecata...Da, pare că Domnul Își explică SIEȘI DE CE va aduce judecata. Ieremia pare a fi acum confesorul său, prietenul pe umărul căruia Creatorul vrea să-și verse necazul inimii. Oare din această pricină a orchestrat Dumnezeu întâmplarea cu ogorul? Pentru a-l aduce pe

Ieremia mai aproape de inima Sa, ca apoi să-și poată împărtăși frământarea inimii Sale prietenului Său drag? Deci Dumnezeu vrea ca Ieremia să cunoască această mare povară de pe ultima sută de metri de dinaintea judecății. Glasul îndurării nu s-a stins. El este încă activ. Ba mai mult, pare a fi mai intens ca oricând. Tensiunea, conflictul armonios dintre glasul îndurării și glasul judecății nu s-a diminuat, ci și-a atins apogeul...Dar de ce vrea atât de mult Domnul ca Ieremia să cunoască acest lucru? Ieremia nu mai putea mijloci! Era cu mâinile legate în acest sens. Și atunci ce să facă? Să plângă cu inima lui Dumnezeu? Dar putea Ieremia face acest lucru fără a pune în umbră dreptatea mâniei divine? Putea inima lui Ieremia să fie nespus de intransigentă față de popor, dar în același timp să plângă pentru el? Și dacă Ieremia plângea alături de inima Domnului, oare prin aceasta nu ÎNGREUNA slujba judecății? Oare nu era mai degrabă un ajutor Domnului nemijlocind, neplângând și încredințându-L că s-a făcut tot ce se putea face pentru popor? Dar avea Ieremia această autoritate? Căci vai de cel ce se apropie de capul lui de Domnul. Era chemat Ieremia să fie un ajutor pentru Domnul în procesul final al aducerii judecății? Dar cum? Plângând sau cerând judecata ca Moise asupra lui Core, Datan și Abiram? Sau ajutorul consta efectiv în a simți puțin din durerea inimii lui Dumnezeu, în a rezona la frământarea inimii Sale? Astfel, brațul Domnului, care-I vine în ajutor în ceasul împlinirii judecății, nu ar ajuta pe Domnul (doar) încredințându-L că s-a făcut tot ce se putea face, ci și SIMȚIND alături de El sfâșierea din momentul împlinirii judecății.

Totuși la distrugerea canaanitilor, Domnul le cere evreilor ca ochiul lor să fie fără milă. Ceva similar apare în Deut.13:

6. Dacă fratele tău, fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau nevasta care se odihnește la sânul tău, sau prietenul tău pe care-l iubești ca pe tine însuși, te ațâță în taină, zicând: „Haidem și să slujim altor dumnezei!” – dumnezei pe care nici tu, nici părinții tăi nu i-ați cunoscut,
7. dintre dumnezeii popoarelor care vă înconjoară, lângă tine sau departe de tine, de la o margine a pământului până la cealaltă –
8. să nu te învoiești și să nu-l ascuți; **să n-arunci spre el o privire de milă, să nu-l**

cruți și să nu-l ascunzi.

9. Ci să-l omori; întâi mâna ta să se ridice asupra lui ca să-l omoare, și apoi mâna întregului popor;

10. să-l ucizi cu pietre și să moară, pentru că a căutat să te abată de la Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

11. Să se facă așa, pentru ca tot Israelul să audă și să se teamă, și să nu se mai săvârșească o faptă așa de nelegiuită în mijlocul tău.

Dar poate această atitudine fermă, fără milă, nu exclude și cealaltă perspectivă despre care am vorbit mai sus. Căci în cele din urmă, același Dumnezeu care a spus că ochiul Său va fi fără milă, ne dezvăluie frământările milei Sale din ceasul judecării. Dar poate omul gestiona un asemenea echilibru? Poate doar un Avraam, un Ieremia, un Moise, după zeci de ani de umblare cu Domnul. Poate nici David la vestea morții lui Nabal nu putea urca pe o asemenea înălțime. Cu atât mai mult poporul Israel, care nimicea popoarele canaanite. Amestecul de milă și judecată este greu de gestionat pentru o ființă umană. Căci tendința evreilor era să CRUȚE pe canaaniti. Mila aducea cu sine mai puțină fermitate. Dar Domnul vrea ca ei să rămână 100% fermi și în același timp, dacă s-ar putea, să-și aducă aminte de inima de tată a Creatorului. Dar iată că se pare că spre un asemenea echilibru îl cheamă Dumnezeu pe Ieremia după 40 de ani de umblare cu El. Ieremia, și nu altcineva, este chemat spre această înălțime. Ea nu este accesibilă oricui. De ea nu se poate apropia nimeni de capul Lui. Se poate apropia doar Cel pe care Domnul Îl apropie. Nu Avraam a cerut să fie vizitat de Dumnezeu înainte de distrugerea Sodomei, ci Domnul a luat inițiativa să-l viziteze.

Mila lui Dumnezeu nu este o milă ieftină. În acest pasaj, ni se vorbește despre dreptatea, sfințenia, mânia Sa. El nu diminuează vina lui Iuda. Toată vina lui Iuda, în toată hidoșenia ei, este înaintea ochilor Lui. El nu închide ochii în fața acestei vini pentru a simți milă și iubire față de Ierusalim. Mila și iubirea Sa este în deplină cunoștință de cauză. Ieremia văzuse PUȚIN din răul acestui popor. Dar înaintea lui Dumnezeu, toate păcatele lor, din cea dintâi zi și până în prezent zăceau în toată urâciunea lor. Era vorba de un popor din cale afară de rău. Era

vorba de idolatrie, de curvie spirituală, de aducerea urâciunilor în Casa Domnului, de jertfirea copiilor lui Moloc. Poporul acesta întrecuse păcatele canaanitilor. Poporul acesta reprezenta APOGEUL răului și întunericului de pe pământ și din toată istoria. Față de acest popor, glasul îndurării mai era încă activ. Față de asemenea oameni, inima lui Dumnezeu Se zbătea înainte să aducă pedeapsa, și tot lăuntru Său se umplea de milă. Nu era vorba de oameni puțin răi, de oameni aflați în neștiință. Era vorba de oameni deplin conștienți și responsabili care întrupau forma cea mai urâtă a răului de pe pământ. Dumnezeu Însuși este surprins, îngrozit de ce fel de păcate au făcut. Pentru un asemenea popor, Dumnezeu Se zbătea atâta. Lui Ieremia I se confirmă deci, că Domnul nu va schimba macazul, ci va judeca. Dar este luat prin surprindere de perspectiva faptului că tocmai neschimbarea macazului (și nu schimbarea lui) este mai de mirat (mai greu) pentru un Dumnezeu al îndurării! Discursul Domnului însă NU Se încheie aici. El îi explică DE CE i-a cerut totuși să cumpere ogorul. Căci dacă Domnul NU voia să schimbe macazul, gestul cu ogorul devenea și mai emblematic!

32:36-44 – Iarăși se vor cumpăra ogoare în acest loc!

Dumnezeu îi clarifică faptul că profeția că se vor cumpăra din nou ogoare nu intră în contradicție cu judecata Domnului. Orizontul lui Ieremia era îngust. Sub tensiunea nedreptății la care era supus, el era focalizat pe evenimentul imediat următor, pe judecată. Dumnezeu era altfel. Orizontul Său era mult mai larg. El nu privea doar la judecata ce avea să vină, El privea la ce va fi după judecată, și mai ales la restaurarea finală a lui Israel. Înainte de ceasul judecății, Ieremia este focalizat pe împlinirea judecății. Dumnezeu însă este focalizat pe aducerea mântuirii viitoare. Este probabil modul prin care Dumnezeu reușește să-și învingă durerea din inimă și să depășească momentul judecății. El privește spre mântuirea ce va urma după judecată. Judecata este doar o zi. Mântuirea este pentru totdeauna. Judecata este limitată, mântuirea este eternă. Judecata este doar o etapă necesară, de curățire a poporului ca mântuirea finală să poată fi adusă în istorie. Dumnezeul oricărei făpturi este și Dumnezeul popoarelor. Făpturile din Ierusalim aveau să piară, dar făptura națiunii nu. Ea avea să fie mântuită. În ceasul judecății, Dumnezeu privește spre mântuirea finală. În ceasul judecății unei generații, Domnul privește spre mântuirea istorică a unui popor. Înainte de împlinirea

judecății, Dumnezeu “simte nevoia” nu să vorbească despre judecată, ci mai degrabă despre mântuire. Așa poate depăși mai ușor ceasul cel greu al judecării. Iată de ce, la inițiativa verișorului lui Ieremia, Domnul nu Se folosește de acest context pentru a întări mesajul judecării (așa cum se aștepta Ieremia!), ci pentru a înălța mesajul mântuirii viitoare. Ieremia este din nou provocat să aprofundeze inima lui Dumnezeu și să-I urmeze ritmul misterios.

Dumnezeu vorbește așa de frumos despre ziua finală a mântuirii. Se aduce din nou în discuție LEGĂMÂNTUL pe care-l va face Domnul cu ei. Știm acum că este vorba de legământul cel Nou din Ieremia cap.31. Și Domnul insistă că le va da o inimă nouă ca să se teamă de El pentru totdeauna. Ni se confirmă din nou că interpretarea propusă cu privire la noul legământ este în armonie cu textul biblic. Nu mai apare elementul condițional. Domnul le va pune frica Sa în inima lor astfel încât să NU se mai depărteze de El niciodată. Dumnezeu visează la acele zile. Privește cu dor. Tânjește după ele.

Dar mai este ceva. Dumnezeu prevede ce va fi în inima lui Ieremia și a poporului DUPĂ ce va aduce judecata Sa finală. Nu este ușor să asisti la manifestarea judecării divine. Acest lucru te poate tulbura, te poate duce în diferite extreme. Ne aducem aminte de tulburarea pe care a avut-o Avraam după ce Domnul a nimicit prin foc Sodoma și Gomora. În Genesa 20, Avraam este foarte dezechilibrat și tulburat și de aceea este gata să o dea pe Sara de nevastă lui Abimelec. Este atât de înspăimântat de Domnul încât parcă îi este teamă și să se mai încreadă în El. Avraam pare să fugă de Domnul. Ne amintim și de David care, după nimicirea lui Urie, se mânie, se întristează și abandonează proiectul aducerii chivotului la Ierusalim: Dumnezeu este prea sfânt! Cine se poate apropia de El? Este nevoie de timp ca cei doi să-și revină și să recapete curajul de a se apropia de Domnul. Manifestarea violentă a mâniei Sale poate umbri în inima noastră îndurarea Sa, și poate să aducă multă descurajare și întristare. Era un test pentru Ieremia și rămășița credincioasă, să creadă și să aștepte judecata finală a Ierusalimului. Prin împlinirea ei se finaliza un labirint. Dar urma un altul. Urma un test și mai greu. Căci după ce Domnul va aduce cumplita Sa judecată, oare vor mai avea curaj să cheme pe Domnul? E una să admiri un vulcan care de-abia și-a început activitatea. Dar când îl vezi cum erupe, mai ai curaj să te apropii de el? De

asemenea, după ce aveau să vadă cât de cumplită și fără milă avea să fie judecata finală, vor mai putea crede că acest Dumnezeu îi va reprimi înapoi ca popor, îi va răscumpăra, și îi va aduce din nou țară? Dacă așteptarea împlinirii judecății divine a fost un test greu, așteptarea împlinirii mântuirii divine avea să fie un test și mai greu. Căci după cum ne arată și Plângerile lui Ieremia și anumiți Psalmi, după judecată, sufletul celor rămași în viață aveau să fie cuprinși de o mare descurajare și deznădejde. Cine va mai putea crede că acest Dumnezeu Sfânt și Mânios Se va mai îndura de ei? Da, Ieremia aștepta acum judecata. Din pricina prigonitorilor săi, era prins în această tensiune. El nu vedea ce va fi DUPĂ aducerea judecății. Domnul știa că așteptarea judecății nu mai era o problemă. Judecata avea să vină în câteva luni. Domnul o va aduce așa cum a spus! Da, dar ce va fi DUPĂ? Ieremia nu vedea atât de departe. Dar Domnul da. Și astfel, GESTUL ciudat de a cumpăra un ogor avea să devină peste câteva luni o resursă TERIBILĂ pentru sufletul lui Ieremia și pentru rămășița din robie. Gestul lui Ieremia nu era făcut pentru bătălia prezentă (va aduce Domnul sau nu judecata?), ci pentru o bătălie viitoare a credinței (Va mai aduce Domnul mântuirea?). Bătălia prezentă era ca și câștigată. Dumnezeu știa că era chiar ultima sută de metri. Judecata avea să vină REPEDE! Lucrurile erau hotărâte. Bătălia aceasta a credinței avea să mai dureze doar câteva luni. Dar ea avea să fie urmată de o nouă bătălie a credinței, mult mai grea, care va dura zeci de ani. Gestul de a cumpăra un ogor era o resursă pentru VIITOR, și nu pentru prezent. Iată că prin această poruncă aparent absurdă care-l pune pe Ieremia într-o situație penibilă, Domnul îl iubea pe Ieremia. Ieremia nu știa ce va aduce ziua de mâine. De aceea, nu știa nici de ce are nevoie. Dar Domnul știa. Și-i dădea exact ce avea nevoie.

De aceea, Domnul insistă în v.36-37 că aducerea mâniei NU anulează mărețele promisiuni făcute de El poporului. Este nevoie ca Domnul se reînnoiască aceste promisiuni chiar un ceas înainte de a aduce judecata. De asemenea, este superbă formularea din 32:42-43: aducerea judecății DEVINE o garanție pentru aducerea MÂNTUIRII. Ne amintim desigur de discursul lui Iosua din Iosua cap.23 în care tema este următoarea: împlinirea promisiunilor divine devine garanția pentru împlinirea judecăților divine dacă poporul nu va asculta. Căci un popor care a văzut că Domnul le-a făcut așa de mult bine va avea tendința să diminueze în

mintea lor sfințenia lui Dumnezeu. De aceea Iosua formulează astfel discursul. Dar un popor care a văzut că Domnul le-a făcut așa de mult rău, va avea tendința să diminueze îndurarea Domnului în mintea lor. Iată de ce discursul e altul:

	Iosua cap.23	Ieremia cap.32
	<p>14. Iată că astăzi eu mă duc pe calea pe care merge tot ce este pământesc. Recunoașteți, dar, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, că niciunul din <u>toate cuvintele bune</u> rostite asupra voastră de Domnul Dumnezeu vostru n-a rămas neîmplinit; toate vi s-au împlinit, niciunul n-a rămas neîmplinit.</p> <p>15. Și după cum <u>toate cuvintele bune</u> pe care vi le spusese Domnul Dumnezeu vostru s-au împlinit pentru voi, tot așa Domnul va împlini față de voi toate cuvintele rele, până vă va nimici de pe fața acestei țări bune pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeu vostru.</p> <p>16. Dacă veți călca legământul pe care vi l-a dat Domnul, Dumnezeu vostru și dacă vă veți duce să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor, Domnul Se va aprinde de mânie împotriva</p>	<p>42. Căci așa vorbește Domnul: „După cum am adus peste poporul aceasta <u>toate aceste mari nenorociri</u>, tot așa voi aduce peste ei tot binele pe care li-l făgăduiesc.</p> <p>43. Se vor cumpăra iarăși ogoare în țara aceasta despre care ziceți că este un pustiu fără oameni și fără dobitoace și că este dată în mâinile haldeilor.</p> <p>44. Se vor cumpăra iarăși ogoare pe argint, se vor scrie zapise, se vor pecetlui, se vor pune martori, în țara lui Benjamin și în împrejurimile Ierusalimului, în cetățile lui Iuda, în cetățile de la munte, în cetățile de la câmpie și în cetățile de la miazăzi, căci voi aduce înapoi pe prinșii lor de război, zice Domnul</p>

	voastră și veți pieri degrabă din țara cea bună pe care v-a dat-o El.”	
--	--	--

Dumnezeu știe cu adevărat când să aducă judecata, de ce are nevoie sufletul nostru înainte să aducă judecata, și este mereu preocupat să înțelegem inima Sa și să nu pierdem echilibrul dat de îndurarea și sfințenia Sa. Când ești copleșit de binecuvântările Domnului, adu-ți mai mult aminte de sfințenia Sa, iar când ești copleșit de pedepsele Lui, privește mai mult la îndurarea Sa!